

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE

DECIZIE

7 mai 2019

mun. Chișinău

Colegiul Penal lărgit în componența:
președinte
judecători

Diaconu Iurie
Catan Liliana
Guzun Ion
Ghervas Maria
Mardari Dumitru

judecând, fără participarea părților, recursurile ordinare declarate de procurorul în procuratura de circumscripție Bălți, Dubăsari Valeriu, și de avocatul Guzun Gheorghe în numele inculpatului, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului Penal al Curții de Apel Bălți din 21 noiembrie 2018, în cauza penală privindu-l pe

MORARU Ion XXXXX, născut la
XXXXX, originar din XXXXX și domiciliat în
XXXXX.

Termenul de examinare a cauzei:

Prima instanță: 24.06.2015 – 22.09.2016;

Instanța de apel: 25.10.2016 – 21.11.2018;

Instanța de recurs: 08.02.2019 – 07.05.2019.

c o n s t a t ă :

1. Prin sentința Judecătoriei Centru, mun. Chișinău din 22 septembrie 2016, Moraru I. a fost achitat de sub învinuirea incriminată în baza art. 326 alin. (3) lit. a) Cod penal, deoarece fapta acestuia nu întrunește elementele infracțiunii.

2. Prin rechizitoriu, Moraru I. a fost învinuit de faptul că, în perioada februarie 2014 - martie 2015, a pretins și a primit bani în cuantum de 10 mii euro pentru a influența persoanele publice din cadrul procuraturii și Judecătoriei Cimișlia, în vederea obținerii unei soluții pozitive pe cauza penală în privința lui Bălănescu Irina, în următoarele circumstanțe:

În martie 2014, Moraru I., aflându-se în biroul său de serviciu din XXXXX, susținând că, atât personal, cât și prin intermediul soției sale, Moraru M., care exercită funcția de judecător, poate influența persoanele publice din cadrul procuraturii Cimișlia și a Judecătoriei Cimișlia, în vederea clasării urmăririi penale și a procedurii de căutare pornite în privința lui Bălănescu Irina și a pretins de la Bălănescu I., bani în sumă de 11000 euro, achitate în tranșe a câte 5000 euro, ulterior 6000 euro, care conform ratei de schimb valutar a BNM din 01 martie 2014 constituiau 211200 lei MD.

Ulterior, Moraru I. a primit mijloacele bănești respective în vederea influențării persoanelor publice din cadrul procuraturii Cimișlia pentru obținerea unei soluții favorabile pe caz.

La fel, Moraru I., în perioada februarie 2015 - martie 2015, a pretins și a primit bani în cuantum de 10 mii euro pentru a influența persoanele publice din cadrul procuraturii Cimișlia și a Judecătoriei Cimișlia în vederea obținerii unei soluții pozitive pe cauza penală în privința lui Bălănescu Irina, în următoarele circumstanțe: la 3 martie 2015 Moraru I., aflându-se în biroul său de serviciu din XXXXX, susținând că atât personal cât și prin intermediul soției sale, Moraru M., care exercită funcția de judecător, poate influența persoanele publice din cadrul procuraturii și Judecătoriei Cimișlia, în vederea clasării urmăririi penale și a procedurii de căutare în privința cet. Bălănescu Irina și a pretins de la Bălănescu I., bani în sumă de 10000 euro, care conform ratei de schimb valutar a BNM din 03 martie 2015 constituiau 200500 lei MD.

La 24 martie 2015, în continuarea intențiilor sale criminale, Moraru I. aflându-se în biroul său de serviciu din XXXXX, a primit mijloace bănești în cuantum de 10000 euro în vederea realizării influenței promise anterior, iar în vederea camuflării intențiilor sale criminale și acordării unui aspect legal a acțiunilor sale, Moraru I. i-a înmănat un presupus contract de asistență juridică fără a-i elibera o copie cet. Bălănescu I. și fără a-i elibera un bon de plată, acțiuni care se execută imediat, fapt ce atestă suplimentar fictivitatea acestor acțiuni.

Pe baza stării de fapt expuse supra, procurorul a încadrat juridic acțiunile inculpatului în temeiul art. 326 alin. (3) lit. a Cod penal, adică *pretinderea și primirea banilor pentru sine și alte persoane susținând că are influență asupra unor persoane publice sau cu funcție de demnitate publică pentru a îndeplini o acțiune ce intră în exercitarea atribuțiilor acestora, cu primirea de bunuri în proporții deosebit de mari.*

3. Legalitatea și temeinicia sentinței de achitare, în termenul și temeiul prevăzut de art. 402-403 Cod de procedură penală, a fost atacată cu apeluri de către procuror și avocatul Guzun Gh. în numele inculpatului.

3.1. Procurorul a solicitat casarea sentinței și pronunțarea unei noi hotărâri, potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care Moraru I. să fie declarat vinovat și condamnat în baza art. 42 alin. (2), 326 alin. (3) lit. a) Cod penal la 5 ani închisoare, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis.

În vederea argumentării cererii de apel, acuzatorul de stat a evidențiat următoarele:

- instanța eronat, printr-o încheiere protocolară, a dispus examinarea cauzei în ședință închisă, deși aceasta se dispune doar printr-o încheiere motivată și argumentată în corespundere cu cerințele din art. 18 Cod de procedură penală;

- analizând sentința în raport cu materialele cauzei și probele administrate în cadrul cercetării judecătorești se constată că martorii Bălănescu I. și Urechean V. au confirmat faptul că Moraru I. a pretins mijloacele bănești menționând că are influență asupra persoanelor publice din cadrul procuraturii și Judecătoriei Cimișlia, pentru ai determina pe ultimii să-i transmită mijloacele bănești în prima tranșă de 10000 euro și în a doua tranșă de 10000 euro, comunicându-le acestora că soția sa, Moraru M. activează în calitate de

judecător în cadrul Curții de Apel Chișinău și în situații neprevăzute va rezolva întrebarea prin intermediul ei;

- depozițiile martorilor confirmă cu certitudine faptul comiterii infracțiunii imputate inculpatului prin rechizitoriu, având două elemente de bază, primul fiind pretinderea de a avea influență asupra persoanelor publice din procuratură și instanță, al doilea element fiind pretinderea realizării influenței prin intermediul judecătoarei Moraru M.;

- la pag. 6 din sentință, prima instanță a menționat că există două cauze penale în privința lui Bălănescu Irina, fără ca partea apărării să fi evidențiat acest lucru în cadrul cercetării judecătorești;

- instanța eronat a consemnat că Bălănescu I. recent a aflat că Moraru M. activează la Curtea de Apel Chișinău, întrucât martorul respectiv a comunicat că el cunoștea cu certitudine că aceasta activează în calitate de judecător, doar că nu cunoștea în care instanță (ultima dată cunoștea că activa la Judecătoria Economică) și de la inculpat a aflat că lucrează la Curtea de Apel Chișinău;

- prima instanță greșit a concluzionat că în procesul-verbal de interceptare nu se face referire la cet. Moraru M., astfel apreciind critic declarațiile martorului. La caz, este prezentă situația când doi martori confirmă o anumită circumstanță, fiind constatată că doar la prima discuție inculpatul a vorbit cu un text necamuflat, iar instanța a apreciat critic aceste depoziții din considerentul că în discuțiile înregistrate peste o lună inculpatul nu face exact aceiași referire;

- prima instanță, în sentință, a făcut mai multe concluzii din oficiu, care nu au fost discutate în cadrul cercetării judecătorești;

- inculpatul în exercitarea atribuțiilor de avocat nu cunoștea (se confirmă prin declarațiile date în instanță) dacă al doilea dosar penal era distinct de primul sau era doar același proces penal asupra căruia a fost dispusă reluarea urmăririi penale, ceea ce prezintă un dubiu rezonabil asupra faptului dacă într-adevăr de inculpat au fost prestate careva servicii juridice, deoarece el nu cunoștea speța asupra căreia a afirmat că a efectuat numeroase acțiuni;

- practic pentru asistența juridică de o calitate mai mult decât dubioasă inculpatul a solicitat un onorariu de 20000 euro, legislația în vigoare nu prevede careva îngrădiri ale avocatului la stabilirea onorariului, însă ca minim acesta urma să fie argumentat în fața instanței prin complexitatea cauzei, volumul de acțiuni întreprinse, ore de lucru (inculpatul nici nu cunoștea esența procesului penal), de aici rezultă bănuiala rezonabilă că mijloacele bănești primite și deghizate sub formă de onorariu erau destinate realizării infracțiunii de trafic de influență;

- martorii Bălănescu I. și Urechean V. au declarat direct că inculpatul le-a spus că are influență asupra persoanelor publice și că poate rezolva situația din speță și prin intermediul soției, care este judecător la Curtea de Apel Chișinău - acțiuni întreprinse de inculpat pentru a convinge persoanele să aibă încredere în acesta și să îi transmită mijloacele bănești;

- la caz nu există circumstanțe care ar pune la îndoială declarațiile martorilor, deoarece însăși inculpatul nu neagă existența relațiilor între aceste și evenimentele petrecute, ci doar a scopului primirii mijloacelor bănești;

- sentința are un caracter contradictoriu afectează grav practica judiciară, imaginea sistemului judecătoresc, deoarece în cadrul examinării judecătorești se demonstrează prin probe directe solicitarea de bani pentru influențarea persoanelor publice, se probează quantumul transmis acestora și se identifică actul și acțiunile pentru care au fost achitate mijloacele bănești.

3.2. Avocatul Guțan Gh. acționând în numele inculpatului, din motivul respingerii neîntemeiate de către prima instanță a demersului privind recunoașterea nulității actelor procedurale în cauza penală nr. 2015970065 și neadmiterea lor ca probe, interpretarea greșită de către instanță a normelor procesuale de examinare a demersului în cauză, a solicitat casarea parțială a sentinței și declararea nulității acestora, indicând în motivarea apelului că:

- în fapt, prin ordonanțele procurorului în procuratura Anticorupție Balan Eu. din 18.02.2015 (f.d. 3), cât și a procurorului Harunjen E. din 07.05.2015 (f.d. 8), în cauza penală nr. 2015970065 s-a dispus efectuarea urmăririi penale de către un grup de procurori și ofițeri de urmărire penală;

- conform pct. 1) al ordonanței procurorului în Procuratura Anticorupție Balan Eu. cât și pct. 2) al ordonanței procurorului Harunjen E., mai mulți ofițeri de investigații au fost desemnați cu atribuții de ofițer de urmărire penală;

- ordonanțele în cauză contravin legislației naționale, Convenției Europene pentru Apărarea Drepturilor și Libertăților fundamentale ale Omului, jurisprudenței Curții Europene a Dreptului Omului, hotărârii Curții Constituționale a Republicii Moldova și doctrinei dreptului penal;

- în baza acestor ordonanțe, ofițerul de investigații Popa I., în calitate deja de ofițer de urmărire penală, la 4 martie (f.d. 65-67), la 11 martie (f.d. 80-85), la 17 martie (f.d. 86-88), la 24 martie (f.d. 91-93) și la 25 martie 2015, prin procesele-verbale, a consemnat măsurile speciale de investigații: efectuarea interceptării și înregistrării comunicărilor și a imaginilor, iar la 7 aprilie 2015 a examinat documentele dosarului penal nr. 2010010826, întocmind un proces-verbal în acest sens (f.d. 111-112);

- invocând prevederile art. 1 Cod de procedură penală, art. 1 alin. (3) din Constituție, art. 7 alin. (1) Cod de procedură penală, apărătorul a indicat că prevederile date se răsfrâng și asupra ordonanțelor procurorilor din 18.02.2015 și din 07.05.2015 emise în cadrul cauzei penale nr. 2015970065 în partea ce ține de desemnarea ofițerilor de investigații cu atribuții de ofițer de urmărire penală și includerea lor în grupul de urmărire penală;

- Codul de procedură penală al Republicii Moldova nu a investit procurorul cu competență de a atribui ofițerilor de investigații statut de ofițer de urmărire penală. Atribuțiile procurorului în cadrul urmăririi penale sunt limitativ enumerate în art. 52 din cod, dar așa drept de a atribui statut de ofițer de urmărire penală altor ofițeri care nu dețin acest statut, procurorului nu îi este conferit;

- prevederile art. 4 alin. (4) a Legii nr. 33 din 10.11.2006 privind statutul ofițerului de urmărire penală stipulează că angajații unor alte subdiviziuni din instituțiile menționate la alin. (1) (MAI, SV, CNA) pot avea atribuții de ofițer de urmărire penală numai în cazul desemnării lor prin ordonanță a procurorului, la propunerea ofițerului de urmărire penală, sunt inaplicabile în procesul penal în Republica Moldova din motiv că aceste prevederi nu sunt introduse în Codul de procedură penală. Or, art. 2 alin. (4) CPP expres și univoc prevede că: „*normele juridice cu caracter procesual din alte legi naționale pot fi aplicate numai cu condiția includerii lor în prezentul cod*”;

- în Hotărârea nr. 1 din 22.01.2008 Curtea Constituțională a declarat constituționale prevederile art. 2 alin. (1) și alin. (4) CPP;

- atribuirea, prin ordonanțele procurorilor, ofițerilor de investigații atribuții de ofițer de urmărire penală este ilegală și contravine nu numai actelor legislative analizate, dar și doctrinei dreptului procesual-penal, or, nu poate avea în cadrul unui proces penal aceeași persoană și statut de ofițer de urmărire penală și statut de ofițer de investigații;

- de facto, Moraru I. i-a acordat asistența juridică lui Bălănescu Irina în cauza penală ce-o vizează pe ultima, nefiind vorba despre vreo contestare în ordinea art. 313 CPP;

- instanța de fond analizând mijloacele bănești în sumă de 10000 euro a indicat că se respinge solicitarea avocatului ca aceste mijloace să-i fie restituite lui Moraru I., deoarece din materialele cauzei penale se învederează că acești bani au fost primiți de către Bălănescu I. de la colaboratorii CNA și nu-i aparțin lui Moraru I.

4. Prin decizia Colegiului Penal al Curții de Apel Bălți din 21 noiembrie 2018 a fost respins, ca nefondat, apelul avocatului Guzun Gh. în numele inculpatului și admis apelul procurorului, cu casarea totală a sentinței și pronunțarea unei noi hotărâri, potrivit modului prevăzut pentru prima instanță, prin care Moraru I. a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza art. 42 alin. (2), 326 alin. (3) lit. a) Cod penal la 4 ani închisoare.

În temeiul art. 90 Cod penal, instanța a dispus suspendarea condiționată a executării pedepsei aplicate lui Moraru I. pe o perioadă de probațiune de 2 ani.

5. În partea descriptivă a deciziei instanța de apel a menționat că, analizând temeiurile de achitare din partea descriptivă a sentinței și din dispozitivul acesteia, se observă o neconcordanță în stabilirea temeiului ce a stat la baza achitării lui Moraru I., fiind constatate în acest sens concluzii și temeiuri de achitare diferite, și anume că, pe de o parte instanța a statuat că: „*nu s-a constatat existența faptei infracțiunii*” și pe de altă parte că: „*fapta inculpatului nu întrunește elementele infracțiunii*”, temeiuri prevăzute de art. 390 alin. (1) pct. 1) și pct. 3) Cod de procedură penală. Însă, menționarea concomitentă a două temeiuri de achitare ce se exclud una pe alta, în aceeași hotărâre judecătorească, este o eroare de procedură.

În urma evaluării integrale a probelor, instanța de apel a ajuns la concluzia că instanța de fond eronat a conchis asupra achitării lui Moraru I. în baza art. 42 alin. (2), art. 326 alin. (3) lit. a) Cod penal, aceasta nu se racordă la probele administrate și cercetate suplimentar de către instanța de apel, în dosar fiind suficiente probe pertinente, concludente și utile, care confirmă vinovăția inculpatului de cele incriminate.

Instanța de fond în cadrul judecării cauzei penale nu a verificat multilateral și obiectiv toate împrejurările de fapt și de drept a cauzei în raport cu probele anexate la dosar, iar concluzia instanței despre achitarea inculpatului este eronată și contravine circumstanțelor de fapt rezultate din materialele cauzei penale.

Vinovăția inculpatului Moraru I. de comiterea infracțiunii stabilite de instanța de apel se demonstrează deplin prin elementele de fapt dobândite din probele cercetate, și anume din declarațiile martorilor, din procesele-verbale ale acțiunilor procesuale desfășurate pe caz, prin corpurile delictive și înscrisurile anexate la materialele cauzei, care au fost cercetate în cadrul ședințelor judiciare și care coroborează între ele, demonstrând cu certitudine existența faptei infracțiunii și constatarea vinovăției lui Moraru I.

Astfel, martorii Bălănescu I. și Urechean V. au confirmat că inculpatul Moraru I. a pretins mijloace bănești pretinzând că are influență asupra persoanelor publice din cadrul procuraturii și Judecătoria Cimișlia, pentru a-i determina pe ultimii să îi transmită mijloacele bănești în prima tranșă de 11000 euro, iar ulterior încă 10000 euro, le-a comunicat acestora că soția sa activează în calitate de judecător la Curtea de Apel Chișinău și în caz de careva situații neprevăzute va soluționa întrebarea prin intermediul acesteia.

Instanța a menționat că nu are temei de a aprecia critic declarațiile martorilor nominalizați, deoarece acestea au fost depuse sub jurământ și avertizare de răspundere penală în baza art. 312-313 Cod penal.

Declarațiile martorilor confirmă cu certitudine faptul comiterii infracțiunii de trafic de influență, care are două elemente de bază: pretinderea în scopul de a influența persoanele publice din cadrul procuraturii și Judecătoria Cimișlia și respectiv pretinderea realizării influenței prin intermediul soției sale, judecător la Curtea de Apel Chișinău, în caz dacă se ajunge la instanța respectivă. Infracțiunea de trafic de influență în conformitate cu legislația în vigoare se consideră consumată din momentul pretinderii de a avea influență asupra unei persoane publice, indiferent dacă această influență a fost sau nu realizată.

Faptul pretinderii și primirii de către Moraru I. a sumei de 10000 euro de la Bălănescu I. în vederea realizării influenței promise anterior se confirmă prin probele cercetate și verificate, care au fost consemnate în procesul-verbal al ședinței de judecată și reținute în conținutul prezentei decizii.

Instanța de apel a considerat că instanța de fond nu a supus verificării discuțiile dintre Bălănescu I., Urechean V. și inculpatul Moraru I., care au fost interceptate și înregistrate la 11.03.2015, 16.03.2015, 17.03.2015, 24.03.2015 și 25.03.2015 și care demonstrează vinovăția lui Moraru I. de faptele incriminate (f.d. 27-30, 67-77, 98-102 vol. I). Prin procesele-verbale de interceptare se observă cum inculpatul explică, cu folosirea unor denumiri - etapa I, II, III, totodată din conținutul discuțiilor rezultă și: „*am vorbit deja cu oamenii*”, „*adă hârtiile*”, referitor la care martorii au declarat, că anume în acea perioadă inculpatul cerea insistent banii.

Versiunea înaintată de inculpat, precum că a cerut un certificat medical de la medicul de familie nu poate fi acceptată, deoarece la acel moment Bălănescu Irina nu se afla pe teritoriul Republicii Moldova, ci în Indonezia, astfel nu este clară necesitatea prezentării unui asemenea certificat și ce anume urma acesta să probeze.

Instanța de apel a reținut că acțiunile au fost dispuse în baza ordonanțelor procurorului privind interceptarea și înregistrarea comunicărilor, cu autorizarea judecătorului de instrucție, reflectate în procesele-verbale privind documentarea cu ajutorul metodelor și mijloacelor tehnice, la fixarea acțiunilor fiind utilizate aparate tehnice de înregistrare, cu anexarea stenogramelor comunicărilor care au importanță pentru cauza penală, acțiunile fiind întocmite conform prevederilor art. 132/9 alin. (8) Cod de procedură penală. Probele relevate și analizate sunt admisibile, dat fiind că sunt administrate în conformitate cu prevederile Codului de procedură penală.

Totodată, s-a reținut că declarațiile făcute de inculpatul Moraru I. referitor la faptul că suma de 10000 euro constituia onorariul său de avocat pentru care a fost întocmit și un contract cu Bălănescu I., urmează a fi apreciate critic, fiind făcute în scopul ușurării situației inculpatului și nu pot fi reținute în favoarea lui și puse la baza sentinței de achitare, fiind combătute prin declarațiile martorilor Bălănescu I. și Urecheanu V., precum și rezultatele acțiunilor de urmărire penală - interceptările și înregistrările convorbirilor telefonice și înregistrările audio a comunicărilor, probe care au fost administrate în conformitate cu legislația procesual-penală în vigoare.

Cât privește afirmația inculpatului precum că, la 24.03.2015, între Bălănescu I. și Moraru I. a fost semnat un contract de asistență juridică, în baza căruia Bălănescu I., acționând în interesele lui Bălănescu Ion, urma să-i achite apărătorului suma de 10000 euro pentru asistența juridică acordată de acesta pentru încetarea urmăririi penale pe cauza penală din Cimișlia, instanța a reținut următoarele.

Martorul Bălănescu I. sub jurământ a declarat, că atunci când i-a dat banii, avocatul i-a comunicat că trebuie să meargă în altă odaie pentru a semna și a-i fi eliberată o chitanță sau un contract, au mers în altă odaie, unde a luat loc, în timp ce avocatul a început a îndeplini o hârtie, pe care a semnat-o, însă nu a citit conținutul ei. Semnătura de pe contractul de asistență juridică din 03 martie 2015 seamănă cu semnătura sa.

Mai mult ca atât, s-a constatat că inculpatul Moraru I. nu i-a eliberat lui Bălănescu I. copia contractului de asistență juridică semnat de ambele părți, ba mai mult, n-a eliberat bonul fiscal de plată, eliberarea căruia este obligatorie și care ar fi confirmat cu certitudine cele invocate de inculpat în apărarea sa, fapt ce atestă suplimentar activitatea acestor acțiuni.

La fel, s-a reținut că, din conținutul procesului-verbal de percheziție din 24.03.2015, acțiune procesuală care a fost efectuată în biroul de serviciu a lui Moraru I. din XXXXX, imediat după transmiterea mijloacelor bănești în cuantum de 10000 euro rezultă că Moraru I. a declarat că dorește să predea benevol mijloacele bănești primite de la Bălănescu I., pe care le-a predat, și anume 20 bancnote cu valoarea nominală de 500 euro, în sumă totală de 10000 euro. Careva alte acte nu au fost ridicate sau predate benevol de către Moraru I., în special contractul de asistență juridică semnat de ambele părți sau bonul de plată din chitanțieră, eliberarea căruia este obligatorie. De aici rezultă, că inculpatul Moraru I. din start dorea să-l ducă în eroare pe Bălănescu I. privind întocmirea contractului de asistență juridică, totodată determinându-l să-i ofere suma de 10000 euro în vederea realizării influenței promise anterior într-o „soluționare pozitivă” a cazului.

Astfel, declarațiile depuse de către inculpat privind nerecunoașterea vinovăției, vin în contradicție cu probele cercetate pe caz, urmând a fi apreciate drept o încercare de a evita răspunderea și respectiv pedeapsa penală.

Subsecvent, instanța de apel a indicat că comiterea infracțiunii de trafic de influență are loc în prezența a două persoane, cea care comite infracțiunea și cea în privința căreia se comite sau față de care se comite acțiunea prejudiciabilă.

La caz, din start martorul Bălănescu I. a indicat că, Moraru I., care este avocat, a extorcat mijloace bănești în sumă de 10000 euro, susținând că el împreună cu alte persoane are influență asupra colaboratorilor din cadrul Comisariatului de poliție, a Procuraturii și a instanței din or. Cimișlia și poate să o scoată pe fiica sa Bălănescu Irina din căutarea interstatală și să claseze cauza penală pornită în privința ei.

Declarațiile date de martorul Bălănescu I. se confirmă și prin stenogramele comunicărilor interceptate purtate dintre Bălănescu I. și Urecheanu V., din care reiese cu certitudine intenția lui Moraru I. de pretindere de la Bălănescu I. a mijloacelor bănești în sumă de 10 000 euro, citez: „*dacă nu o să aibă, poftim la revedere*”. (f.d. 67-77, vol. I)

Latura obiectivă a infracțiunii de trafic de influență se realizează de către persoană care are influență sau care susține că are influență asupra unei persoane publice, persoane cu funcție de demnitate publică pentru a-l face să îndeplinească sau nu acțiuni în exercitarea funcției sale, indiferent dacă asemenea acțiuni au fost sau nu săvârșite.

Astfel, traficul de influență incriminat inculpatului Moraru I. așa după cum acesta a fost expus în ordonanța de punere sub învinuire și rechizitoriu, este pentru faptul că inculpatul în fața martorului a susținut că în schimbul unei sume de bani poate influența persoane publice din cadrul procuraturii și Judecătoriei Cimișlia în vederea obținerii unei soluții pozitive în cauza penală în privința lui Bălănescu Irina.

La caz, din CD-urile care conțin fișierul audio cu discuțiile care au avut loc între persoanele indicate, se deduce că anume aceste convorbiri confirmă declarațiile martorului Bălănescu I. și constată circumstanțele comiterii infracțiunii de către Moraru I.

Din cele enunțate mai sus s-a stabilit cu certitudine și altă condiție necesară de întrunire a laturii obiective a infracțiunii de trafic de influență - banii să fie primiți de persoană pentru a îndeplini sau nu, ori a întârzia sau grăbi îndeplinirea unei acțiuni ce ține de obligațiile de serviciu, ori pentru a îndeplini o acțiune contrar acestor obligații. Prin îndeplinirea unei acțiuni se are în vedere comportamentul activ al persoanei cu funcție de răspundere, prin care se realizează cele promise în schimbul unei sume de bani, bunuri, etc. Acțiunea inculpatului la acest capitol s-a realizat prin promisiunea făcută față de Bălănescu I. în vederea contribuirii și realizării, cu aportul persoanelor din cadrul Procuraturii și Judecătoriei Cimișlia la adoptarea pe cazul lui Bălănescu I. a unei soluții de încetare a urmăririi penale cu clasarea dosarului penal.

Reieșind din cele expuse mai sus, instanța a menționat că totalitatea probelor administrate corespund cerințelor stipulate de art. 101 CPP, adică sunt pertinente, concludente, utile pentru a putea fi puse la baza unei sentințe de condamnare, ele fiind în coroborare între ele și demonstrând deplin vinovăția inculpatului în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 42 alin. (2), art. 326 alin. (3) lit. a) Cod penal - *pretindere și primire a banilor, pentru sine și alte persoane susținând că are influență asupra unor persoane*

publice sau cu funcție de demnitate publică pentru a îndeplini o acțiune ce intră în exercitarea atribuțiilor acestuia, cu primirea de bunuri în proporții deosebit de mari.

Potrivit art. 42 alin. (2) Cod penal, se consideră autor persoana care săvârșește în mod nemijlocit fapta prevăzută de legea penală. Din probele cercetate rezultă cu certitudine că anume Moraru I. a săvârșit nemijlocit fapta penală.

La stabilirea pedepsei inculpatului Moraru I., instanța a ținut cont de principiile generale de aplicarea pedepsei consfințite în art. 61 alin. (2) Cod penal și criteriile de individualizare a pedepsei stabilite în art. 75 Cod penal. Astfel, Colegiul a reținut că persoanei declarate vinovate trebuie să i se aplice o pedeapsă echitabilă, în limitele sancțiunii articolului incriminat. În același rând, după caz, instanța este în drept să aplice și prevederile art. 90 Cod penal.

Cu referire la apelul declarat de avocatul Guzun Gh. în interesele inculpatului Moraru I., instanța de apel a menționat următoarele:

Instanța de apel a indicat că admisibilitatea probelor în corespundere cu art. 94 și 95 Cod procedură penală, urma să fie invocată după efectuarea acțiunilor procedurale sau la finele urmăririi penale, drept procedural de care partea apărării n-a beneficiat. Ulterior, invocată în instanța de fond și instanța de apel, admisibilitatea probelor a fost verificată de către instanța de apel prin cercetarea lor nemijlocită în ședințele de judecată, cu statuarea asupra concluziei de condamnare, fapt ce exclude posibilitatea înlăturării lor din procesul penal.

La fel, instanța a consemnat că verificarea legalității acțiunilor colaboratorilor Procuraturii Anticorupție în cadrul percheziției și la efectuarea altor acțiuni procedurale pe caz, n-au fost invocate pe parcursul urmăririi penale și la finele acesteia, partea apărării nefolosindu-se de acest drept procedural, iar invocarea respectivelor ilegalități în cadrul judecării cauzei în instanța de fond și de apel, nu poate aduce careva atingere soluției adoptate.

Potrivit art. 230 alin. (2), art. 251 alin. (1) și (4) CPP, încălcarea prevederilor legale care reglementează desfășurarea procesului penal atrage nulitatea actului procedural dacă a fost invocată în cursul efectuării acțiunii - când partea este prezentă, sau la terminarea urmăririi penale - când partea a făcut cunoștință de materialele dosarului, sau în instanța de judecată - când partea a fost absentă la efectuarea acțiunii procesuale, precum și în cazul în care proba prezentată nemijlocit în instanță. În cazul în care pentru exercitarea unui drept procesual este prevăzut un anumit termen, nerespectarea acestuia impune pierderea dreptului procesual.

Potrivit procesului-verbal de informare a învinuitului Moraru I. și a avocatului Buruian M. despre terminarea urmăririi penale și prezentarea materialelor pe cauza penală din 18.06.2015, după luarea de cunoștință de materialele urmăririi penale, nici învinuitul Moraru I. și nici avocatul Buruian M., nu au avut careva cereri sau demersuri, nu au invocat nulitatea a careva acte procesuale, solicitând doar înmânarea copiei la toate materialele din dosar (f.d.217, vol. I).

În final, instanța a conchis că, din moment ce atât inculpatul, cât și avocatul lui, considerându-se afectați într-un drept prevăzut de lege, nu au contestat legalitatea actelor în modul și termenul stabilit de lege, la finisarea urmăririi penale și luarea de cunoștință cu

materialele cauzei la fel nu au avut nici o obiecție asupra actelor menționate, prezumându-se că au acceptat situația dată, această chestiune nici nu poate fi ridicată și se respinge.

6. Nefiind de acord cu soluția adoptată de instanța de apel procurorul și avocatul Guzun Gh. acționând în numele inculpatului, au declarat recursuri ordinare.

6.1. Procurorul solicită casarea parțială a deciziei instanței de apel, doar în partea aplicării art. 90 Cod penal, cu condamnarea inculpatului la pedeapsa închisorii de 4 cu executare în penitenciar de tip semiînchis.

Temei pentru declararea recursului ordinar constituie prevederile art. 427 alin. (1) pct.10) CPP, deoarece s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale.

Instanța de apel a examinat cauza sub toate aspectele complet și obiectiv, probele au fost apreciate în conformitate cu art. 101 Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, concludenței și utilității lor, iar soluția instanței de stabilire a vinovăției inculpatului Moraru I., nu se contestă.

Însă, instanța de apel greșit și-a motivat soluția de individualizare a executării pedepsei în privința inculpatului Moraru I. și nu a pătruns în esența problemei de fapt și de drept, susținând o poziție eronată în ce privește aplicarea față de inculpat a dispoziției articolului 90 Cod penal. Discordanța între cele reținute de instanță și conținutul real al circumstanțelor cauzei, precum și ignorarea unor aspecte evidente, au avut drept consecință pronunțarea unei concluzii premature și greșit motivate în privința aplicării pedepsei cu executarea suspendată în privința lui Moraru I.

Astfel, recurentul consideră că aplicarea prevederilor art. 90 Cod penal - suspendarea condiționată a executării pedepsei, nu reprezintă o categorie aparte de pedeapsă, ci o măsură oferită persoanei prin lege de a demonstra că infracțiunea comisă de ea este un incident în viața acesteia. Din actele dosarului se constată că inculpatul Moraru I. nu a recunoscut vinovăția de săvârșirea infracțiunii incriminate și nu s-a căit sincer de cele comise.

În speță, reieșind din soluția adoptată de instanța de apel, se constată că la stabilirea pedepsei în privința inculpatului Moraru I., instanța nu a avut în vedere scopul și criteriile de individualizare a acesteia, prevăzute de art. 61 și 75 Cod penal, nu a ținut seama de circumstanțele reale ale cauzei, circumstanțe care fiind analizate, per ansamblu, nu permit instanței stabilirea unei pedepse cu suspendarea condiționată a executării acesteia. Astfel, considerăm că modalitatea de executare aleasă și cuantumul pedepsei stabilite inculpatului, nu este în acord cu principiul proporționalității având în vedere fapta comisă și urmările produse.

Instanța de apel nu a reținut careva circumstanțe atenuante prevăzute de art. 76 Cod penal, totuși de procuror a fost prezentată informația despre faptul că în privința lui Moraru I. a fost pornită urmărirea penală pentru comiterea mai multor infracțiuni, inclusiv infracțiuni de trafic de influență - art. 326 alin. (2) lit. b) Cod penal, ultimul fiind pus sub învinuire. Din informația prezentată se vede că Moraru I. a continuat să comită infracțiuni de trafic de influență și în perioada când cauza penală în privința sa se judeca de instanța de fond, și ulterior când cauza penală se judeca în Curtea de apel Bălți.

Instanța de apel a lăsat fără apreciere faptul că inculpatul Moraru I. a comis o infracțiune gravă din compartimentul **„infracțiuni contra bunei desfășurări a activității în**

sfera publică”, activând în funcție de avocat funcție care prin esența sa constă în respectarea legii precum și a drepturilor legale a cetățenilor, denigrând prin acțiunile sale în fața cetățenilor atât imaginea organelor de poliție, procuratură și instanța de judecată, cât și activitatea lor.

6.2. Avocatul Guzun Gh. solicită casarea totală a deciziei instanței de apel, cu menținerea sentinței de achitare în privința inculpatului, indicând în acest sens că nici o acțiune procesuală efectuată atât în cadrul urmăririi penale, cât și la etapa judecării cauzei de către instanțele de fond nu confirmă vinovăția lui Moraru I. de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 326 alin. (3) lit. a) Cod penal.

Moraru I. este recunoscut vinovat de către instanța de apel pentru comiterea unor acțiuni ce se atribuie la latura obiectivă a infracțiunii de la art. 326 Cod penal și anume în faptul că el a primit de la cet. Bălănescu I. mijloace bănești pentru a influența personal cât și prin intermediul soției sale Moraru M., care este judecător, persoane publice din cadrul procuraturii și Judecătoriei Cimișlia, în vederea clasării urmăririi penale și a procedurii de căutare a lui Bălănescu Irina. Aceste acțiuni ilegale, de comiterea cărora este recunoscut vinovat Moraru I., nu sunt reflectate în conținutul nici unei acțiuni procesuale, atribuite ca mijloc de probă, de instanța de apel. Din acest motiv instanța de apel, în decizia sa a purces, în general, la enumerarea așa numitor probe, care ar confirma vinovăția lui Moraru I., fără a specifica conținutul fiecărui act procesual și ce fapt sau acțiune ar demonstra.

Unica, așa numită probă, cu care speculează în decizie instanța de apel, sunt depozițiile contradictorii ale persoanei cointeresate în acest proces penal, martorului Bălănescu I., care în instanța de apel a declarat că anterior a lucrat împreună cu Moraru I. și cunoștea despre faptul că soția acestuia este judecător. În ziua transmiterii banilor, a semnat un înscris la Moraru I., precum că acolo este indicată suma de bani pe care i-a transmis-o. Despre faptul că Moraru I. personal sau prin intermediul soției sale, intenționa să influențeze careva persoane publice din cadrul procuraturii sau judecătoriei, pentru încetarea cauzei penale în privința fiicei sale, nimic nu a declarat.

Fiind audiat în instanța de fond, Bălănescu I. a declarat că semnătura din contractul de acordare a asistenței juridice, încheiat la 24 martie 2015 cu Moraru I., este a sa. După transmiterea banilor, Moraru I. i-a comunicat că este necesar să semneze un bon de plată pe care nu a reușit să-l întocmească, deoarece la rostirea de către dânsul a cuvântului - cheie, în birou au intrat colaboratorii CNA.

Instanța de apel nu a apreciat discuțiile purtate între Moraru I. și martorul Bălănescu I., înregistrate audio, care îl disculpează pe inculpat. Suplimentar, instanța de apel nu a dat nici o apreciere bonului de plată prezentat de către inculpatul Moraru I. care atestă faptul că acesta intenționa să-i elibereze cet. Bălănescu I. pentru suma de 10000 euro, însă nu a reușit să-l îndeplinească în totalmente deoarece, la semnalul, cet. Bălănescu I., în birou au intrat colaboratorii CNA.

La capitolul încălcărilor admise de către organul de urmărire penală în baza art. 254 CPP, recurentul menționează că, la 24 martie 2015, în biroul de serviciu a inculpatului s-a efectuat percheziție, de unde procurorul și colaboratorii CNA au ridicat numai banii primiți de către Moraru I., iar contractul semnat cu Bălănescu I. de acordare a asistenței juridice, cât și bonul de plată, îndeplinit, parțial de către Moraru I., au refuzat să le ridice și să le

atașeze la cauza penală. (f.d. 119-120, vol. I).

Condamnarea lui Moraru I. de către instanța de apel, după achitarea lui de către prima instanță fără a se administra probe noi care să răstoarne probatoriul de la fond, contravine legislației și practicii CtEDO. (*Hotărârea CtEDO din 16 septembrie 2014 în cauza Mischie vs. România*)

Recurentul susține că instanța de apel nu a dat răspuns la argumentele din apelul declarat de avocatul apărării, despre erorile procesuale admise la etapa urmăririi penale.

În drept, cererea de recurs declarată de avocatul Guzun Gh. se întemeiază pe prevederile din art. 427 alin. (1) pct. 6), 8) și 12) Cod de procedură penală.

7. Judecând recursurile ordinare, în raport cu actele cauzei, Colegiul Penal lărgit ajunge la concluzia că acestea urmează a fi admise, din considerentele arătate în contextul ce urmează.

Pornind de la prevederile art. 435 alin. (1) pct. 2) lit. c) Cod de procedură penală, se relevă că, judecând recursul, instanța este în drept să-l admită, cu casarea totală a hotărârii atacate și cu dispunerea rejudecării cauzei de către aceiași instanță de apel, în alt complet de judecată, în cazul în care erorile judiciare nu pot fi corectate la această etapă a procedurilor.

Potrivit dispoziției art. 434 Cod de procedură penală, judecând recursul declarat împotriva deciziei instanței de apel, Colegiul Penal lărgit al Curții Supreme de Justiție verifică legalitatea hotărârii atacate pe baza materialelor din dosar și se pronunță asupra tuturor motivelor invocate în recurs de titularul acestuia. Prin alte cuvinte, instanța de recurs poate să intervină în soluția instanței de apel, inclusiv și să dispună casarea integrală a acesteia, atunci când se constată admiterea unor erori de drept, care au dus, în consecință, la afectarea echității procedurii desfășurate în privința persoanei deferite judecării.

În aceiași ordine de idei, Colegiul Penal lărgit menționează că, declanșând o continuare a judecării cauzei în fond, apelul este o cale de atac sub aspect de fapt și de drept adică odată exercitat produce un efect devolutiv complet, în sensul că provoacă un control integral atât în fapt, cât și în drept, instanța având posibilitatea de a da o nouă apreciere probelor acumulate în dosar. Totuși, urmează a se consemna că, procedura de examinare a apelului, după o hotărâre de achitare pronunțată de prima instanță prezintă unele particularități aparte. În acest sens, trebuie avute în vedere dispozițiile art. 6 din Convenția Europeană, așa cum acestea au fost interpretate și aplicate în jurisprudența Curții și prevederile art. 415 alin. (2¹) Cod de procedură penală, potrivit cărora după o hotărâre de achitare pronunțată de prima instanță, instanța de apel nu poate dispune condamnarea persoanei fără audierea acesteia în ședința de judecată a instanței de apel, precum și fără audierea martorilor acuzării, în cazul în care declarațiile lor constituie o mărturie acuzatorială, susceptibilă să întemeieze într-un mod substanțial condamnarea unei persoane.

Bazat pe cele ce preced, Colegiul mai evidențiază că, *mutatis mutandis*, instanța de apel nu este în drept să pronunțe o hotărâre prin care constată vinovăția inculpatului de comiterea infracțiunii imputate, bazându-se exclusiv pe actele și lucrările primei instanțe, în temeiul cărora s-a dispus achitarea acestuia. CtEDO a sancționat România în cauza Mischie c. României (*cererea nr. 50224/07, Hotărârea din 16 septembrie 2014*), statuând

că este inadmisibilă condamnarea unei persoane în apel, după achitarea acesteia de prima instanță, fără a se administra probe noi care să răstoarne probatoriul de la fond, prin alte cuvinte judecătoria CtEDO interzic reinterpretarea aceluiași probe. De asemenea, potrivit Hotărârii CtEDO în cauza Petrica Manolachi contra României (*cererea nr. 36605/04; Secția a II-a, 5 martie 2013*), judecătoria europeană au notat ca instanțele de control judiciar au înlocuit sentința inițială de achitare cu o hotărâre de condamnare fără a administra vreo probă nouă.

La caz, la etapa judecării cauzei de către instanța de apel careva probe noi nu au fost administrate și supuse cercetării. Avocatul Guzun Gh. în cererea de recurs critică faptul că instanța de apel nu a acordat deplină eficiență prevederilor legale expuse mai sus și a conchis asupra vinovăției inculpatului bazându-se preponderent pe probele cercetate de prima instanță, puse, anterior, la baza achitării lui Moraru I. Instanța de recurs nu contestă faptul că era de competența instanței de apel să aprecieze probatoriul din dosar, cu toate acestea, este inadmisibil că inculpatul Moraru I. a fost declarat vinovat de comiterea infracțiunii de trafic de influență pe baza aceluiași probe care au făcut ca prima instanță să se îndoiască de temeinicia acuzațiilor incriminate acestuia prin rechizitoriu.

În rezumat la cele menționate supra, Colegiul Penal lărgit notează că, instanța de apel, rejudecând cauza, urmează să cerceteze amănunțit aspectele învinuirii înaintate lui Moraru I., să verifice și să aprecieze conform prevederilor art. 101 Cod de procedură penală fiecare probă din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității ei, iar toate probele în ansamblu din punct de vedere al coroborării lor și în concluziile sale să prezinte raționamentele forte care au stat la baza răsturnării soluției de achitare.

Exceptând cele consemnate supra, Colegiul Penal lărgit menționează că Curtea de Apel Bălți, rejudecând cauza după regulile primei instanțe, a depășit limitele învinuirii imputate inculpatului Moraru I. prin rechizitoriu, condamnându-l pe acesta în baza art. 42 alin. (2), 326 alin. (3) lit. a) Cod penal la 4 ani închisoare, cu suspendarea condiționată a executării pedepsei pe o perioadă de probațiune de 2 ani.

Colegiul Penal lărgit a statuat asupra acestei concluzii, având la bază conținutul rechizitoriului anexat la fila dosarului 226-verso din vol. I, în care procurorul a consemnat expres că: *„Prin acțiunile sale intenționate, Moraru I., a pretins și a primit bani pentru sine și alte persoane susținând că are influență asupra unor persoane publice sau cu funcție de demnitate publică pentru a îndeplini o acțiune ce intră în exercitarea atribuțiilor acestora, cu primirea de bunuri în proporții deosebit de mari, adică a comis infracțiunea prevăzută de art. 326 alin. (3) lit. a) Cod penal.”*

Așadar, partea acuzării a conchis că acțiunile inculpatului se subscriu infracțiunii de trafic de influență prevăzute de art. 326 alin. (3) lit. a) Cod penal, ceea ce denotă că, instanțele conducându-se de dispoziția art. 325 alin. (1) Cod de procedură penală, urmau să judece cauza numai în privința persoanei puse sub învinuire și numai în limitele învinuirii formulate acesteia în rechizitoriu. Aceiași normă procesual-penală mai prevede că, modificarea învinuirii în instanța de judecată se admite dacă prin aceasta nu se agravează situația inculpatului și nu se lezează dreptul lui la apărare.

În dosar nu se regăsește vreun act procesual ce ar confirma că procurorul i-a

modificat învinuirea înaintată inițial inculpatului Moraru I. De altfel, prima instanță, dispunând achitarea acestuia, a consemnat în dispozitivul sentinței că, Moraru I. se achită de sub învinuirea incriminată în baza art. 326 alin. (3) lit. a) Cod penal, deoarece fapta lui nu întrunește elementele infracțiunii.

Având în vedere cele expuse, Colegiul penal lărgit constată că chestiunile asupra cărora Curtea de Apel trebuia să se pronunțe, odată ce a fost sesizată în acest sens cu apeluri, atunci când a conchis asupra vinovăției inculpatului Moraru I. și, astfel, a anulat hotărârea de achitare în privința acestuia dată de către prima instanță, au fost examinate în mod corespunzător, ca o chestiune de proces echitabil.

Or, potrivit dispozitivului deciziei recurate se constată că instanța de apel a dispus condamnarea lui Moraru I. în temeiul art. 42 alin. (2), 326 alin. (3) lit. a) Cod penal, ieșind astfel din limitele învinuiri inițiale înaintate inculpatului, fără a avea vreun temei juridic de a se pronunța în acest fel. Detaliind această concluzie, Colegiul notează că nu consideră pledoaria procurorului din prima instanță și cererea acestuia de apel, drept acte procesuale ce insinuează intenția părții acuzării de a suplini învinuirea avansată împotriva inculpatului prin adăugarea art. 42 Cod penal.

La calificarea faptei, se face uz de art. 42 alin. (2) din Codul penal doar atunci când infracțiunea este comisă prin participație. În acord cu principiul integralității calificării infracțiunilor, în cazul faptelor prejudiciabile săvârșite în participație la calificare trebuie reținută, pe lângă norma de incriminare din Partea Specială, și norma din Partea Generală a Codului penal care stabilește și definește participantul la infracțiune. Potrivit art. 41 Cod penal se consideră participație cooperarea cu intenție a două sau mai multor persoane la săvârșirea unei infracțiuni intenționate.

Atunci când fapta este comisă de către o singură persoană, acțiunile acesteia se încadrează doar în baza normei penale prevăzute de Partea Specială a Codului penal, care incriminează, *de facto*, comportamentul doar unei singure persoane. Mai mult, potrivit orientărilor doctrinar-penale pertinente, comportamentul autorului urmează a fi calificat doar potrivit normei concrete ce sancționează fapta prejudiciabilă comisă de acesta, fără a fi necesară trimiterea către norma generală de la art. 42 alin. (2) Cod penal.

În continuare, se atrage atenția asupra modalității de constatare a faptei infracționale reținute în sarcina inculpatului Moraru I., în particular se evidențiază că instanța de apel a conchis asupra vinovăției ultimului precum că el:

„În martie 2014, ... aflându-se în biroul său de serviciu din XXXXX, susținând că, atât personal, cât și prin intermediul soției sale, Moraru M., care exercită funcția de judecător, poate influența persoanele publice din cadrul procuraturii Cimișlia și a Judecătoriei Cimișlia, în vederea clasării urmăririi penale și a procedurii de căutare pornite în privința lui Bălănescu Irina și a pretins de la Bălănescu I., bani în sumă de 11000 euro, achitate în tranșe a câte 5000 euro, ulterior 6000 euro, care conform ratei de schimb valutar a BNM din 01 martie 2014 constituiau 211200 lei MD. Ulterior, Moraru I. a primit mijloacele bănești respective în vederea influențării persoanelor publice din cadrul procuraturii Cimișlia pentru obținerea unei soluții favorabile pe caz.

La fel, Moraru I., în perioada februarie 2015 - martie 2015, a pretins și a primit bani în cuantum de 10 mii euro pentru a influența persoanele publice din cadrul procuraturii

Cimișlia și a Judecătoriei Cimișlia în vederea obținerii unei soluții pozitive pe cauza penală în privința lui Bălănescu Irina, în următoarele circumstanțe: la 3 martie 2015 Moraru I., aflându-se în biroul său de serviciu din XXXXX, susținând că atât personal cât și prin intermediul soției sale, Moraru M., care exercită funcția de judecător, poate influența persoanele publice din cadrul procuraturii și Judecătoriei Cimișlia, în vederea clasării urmăririi penale și a procedurii de căutare în privința cet. Bălănescu Irina și a pretins de la Bălănescu I., bani în sumă de 10000 euro, care conform ratei de schimb valutar a BNM din 03 martie 2015 constituiau 200500 lei MD.

La 24 martie 2015, în continuarea intențiilor sale criminale, Moraru I. aflându-se în biroul său de serviciu din XXXXX, a primit mijloace bănești în cuantum de 10000 euro în vederea realizării influenței promise anterior, iar în vederea camuflării intențiilor sale criminale și acordării unui aspect legal a acțiunilor sale, Moraru I. i-a înmănat un presupus contract de asistență juridică fără a-i elibera o copie cet. Bălănescu I. și fără a-i elibera un bon de plată din chitanțieră, acțiuni care se execută imediat, fapt ce atestă suplimentar fictivitatea acestor acțiuni.”

După redarea conținutului faptei infracționale, care coincide întrutotul cu cea descrisă de procuror în rechizitoriu, instanța de apel a menționat că acțiunile inculpatului urmează a fi calificate în baza art. 42 alin. (2), 326 alin. (3) lit. a) Cod penal.

Prin alte cuvinte, instanța de apel l-a condamnat pe inculpat pentru comiterea infracțiunii de trafic de influență prin participație, iar, în fapt, a reținut că Moraru I. a acționat de unul singur, prin aceasta adoptând o soluție ce nu se conciliază cu baza factologică din dosar. Fiind consecvenți în cele expuse, se notează că, instanțele de judecată sunt obligate să demonstreze circumstanțele ce țin de vinovăția inculpatului cu adoptarea unor soluții motivate, or, lipsa acestora atestă vicierea procedurii penale desfășurate în privința inculpatului.

Față de cele ce preced, se impune concluzia că instanța de apel, judecând cauza, a analizat superficial circumstanțele de fapt și de drept ale acesteia și nu a pătruns în esență, formulând niște concluzii contradictorii, generale și neîntemeiate cu privire la stabilirea vinovăției inculpatului în baza art. 42 alin. (2), 326 alin. (3) Cod penal.

Pe lângă erorile de drept enumerate supra, Colegiul Penal lărgit mai reține că instanța de apel nu a dat un răspuns întemeiat la argumentele enumerate de apărătorul Guzun Gh. în cererea de apel a acestuia, focusându-se preponderent asupra alegațiilor expuse de procuror, ceea ce în esență echivalează cu nerezolvarea fondului apelului declarat.

Totodată, instanța de recurs, analizând temeiurile de achitare formulate de prima instanță în partea descriptivă a sentinței și dispozitivul acesteia, observă o neconcordanță în stabilirea temeiurilor ce au stat la baza achitării lui Moraru I., în acest sens se relevă că, pe de o parte instanța a menționat că: „nu s-a constatat existența faptei infracțiunii”, iar pe de altă parte că: „fapta inculpatului nu întrunește elementele infracțiunii”, menționarea concomitentă a două temeiuri de achitare ce se exclud reciproc, în aceiași hotărâre judecătorească, este o eroare de procedură.

În aceste împrejurări, Colegiul penal lărgit consideră că, erorile comise nu pot fi înlăturate de către instanța de recurs în prezenta procedură, deoarece instanța de recurs nu este abilitată cu atribuții de a judeca cauza în fond, substituind instanța care a judecat

apelul cu încălcarea prevederilor legii procesual-penale. Din atare considerente, încălcările enunțate determină incontestabil Colegiul să concluzioneze asupra necesității casării integrale a deciziei instanței de apel, cu dispunerea rejudecării cauzei în aceeași instanță de apel, în alt complet de judecată, pentru adoptarea unei soluții corecte, legale și întemeiate.

La rejudecarea cauzei instanța de apel urmează să se conducă de prevederile art. 436 Cod de procedură penală, care reglementează procedura de rejudecare și limitele acesteia, să se pronunțe corespunzător și în strictă conformitate cu prevederile legii procesual-penale asupra tuturor circumstanțelor de fapt și de drept ale cauzei și să țină seama de cele invocate în prezenta decizie și de motivele casării deciziei atacate, să înlăture omisiunile admise și să pronunțe o hotărâre legală și întemeiată, în conformitate cu prevederile art. 417 Cod de procedură penală.

8. În conformitate cu art. 435 alin. (1) pct. 2) lit. c) Cod de procedură penală, Colegiul Penal lărgit

d e c i d e :

Admite recursurile ordinare declarate de procurorul în procuratura de circumscripție Bălți, Dubăsari Valeriu și de avocatul Guzun Gheorghe în numele inculpatului, casează total decizia Colegiului Penal al Curții de Apel Bălți din 21 noiembrie 2018, în cauza penală privindu-l pe Moraru Ion XXXXX, cu dispunerea rejudecării cauzei de către aceeași instanță de apel, în alt complet de judecată.

Decizia nu este susceptibilă de a fi atacată, pronunțată integral la 21 mai 2019.

Președinte

Diaconu Iurie

Judecător

Catan Liliana

Judecător

Guzun Ion

Judecător

Ghervas Maria

Judecător

Mardari Dumitru